

Kampen mellem forbrugerismen og kristendommen

Helligtrekongersøndag

Højdepunktet nytårsaften er dronningens nytårstale. Hele Danmark samler sig om fjernsynet, ligesom man juleaften samler sig omkring juletræet. Med stor opmærksom bliver der lyttet til hvert eneste af dronningens ord. Og hvert år er der altid nogle livssandheder, som man kan bruge. Dronningen har i alle sine nytårstaler haft en tendens til at falde over ordene. I min familie har vi et væddemål kørende om, hvor mange gange det vil ske. Det plejer at være mellem 8-12 gange. Men i år gik det hele galt. Dronningen udtalte det ene ord efter det andet forkert og samtidig kom der rod i hendes papirer, så hun ikke kunne finde ud af, hvor hun var i talen. Det kunne have været yderst pinligt. Men netop fordi vi kender dronningen som en kunstnerisk og begavet kvinde, blev hendes fejl et budskab i sig selv om det nye år. Vi kan planlægge alt, hvad vi vil foretage os i 2016. Men kendsgerningen er at vi alligevel kan risikere at komme til at snuble over kærligheden, arbejdet, helbredet, forholdet til andre mennesker præcis som dronningen faldt over ordene. Men ikke bare det. Selv hvor meget vi kontrollerer os selv og tilrettelægger det nye år sirligt og sikrer os på alle mulige måder, vil der uundgåelig komme rod i meget ligesom det skete med dronningens

manuskript. Intet er givet er på forhånd. Det var helt befriende, nytårsaften, at blive mindet om, at 2016 også, som alle de andre år, ville have en masse faldgrupper.

Det bedste i dronningens tale nytårsaften var, at hun lod prinsgemalen Henrik gå på pension. Den livsnydende, humoristiske franskmand får endelig, 81 år gammel, lov til at trække sig tilbage til sin interesse for at skrive digte, lave avanceret mad og dyrke sit talent for at forme skulpturer. Prins Henriks otium burde være et forbillede for Danmarks hyperaktive ældre, der mener, at jo mere de arbejder, jo længere de holder ud på arbejdsmarkedet, jo mere rigtige mennesker er de. Men hvem siger, at disse hårdtarbejdende gamle mennesker nogensinde når at prøve, hvad det vil sige, at have et otium, hvor der bliver tid til at reflektere over livet, forberede døden og give sig sine lidenskaber i vold? Døden ånder os alle i nakken og jo ældre vi bliver, jo mere mærker vi disse ånde. Prins Henriks pension burde være et budskab til den ældre generation om også at drosle ned og lade hvilen få en større plads i deres tilværelse. For hvis der er noget vi alle, unge og gamle, burde bestræbe os på, i det nye år, er det at lade det tredje bud få mere gennemslagskraft. Hold hviledagen hellig. Tag en pause. Vær modig til at stoppe op. Nøl ikke med at nøle.

Nu er vi allerede et par dage inde i det nye år. Og det er på høje tid at gennemtænke, hvad vi ønsker at få ud af 2016. Og her kommer de tre

vismænd os til hjælp. Selv om det er sagt utallige gange, er det fortsat forbruget, der styrer de fleste af os. Konsumering er tidens største religion. Og hvis vi tror den største kamp i øjeblikket er mellem kristendommen og islamismen tager vi fejl. Det er mellem forbrugerismen og kristendommen. Ledestjernen i vort liv er desværre at tjene gode penge, får nogle dejlige rejser ud i verden, få en økonomisk sikker alderdom og få skabt så meget tryghed som muligt i vor tilværelse. Men vismændene går efter noget helt andet. De er ikke på udkig efter materielle værdier. De vil finde sandheden og lader sig derfor lede af et skinnende lys, som de er sikker på, vil føre dem til det, der kan blive grundlaget i deres tilværelse. Det fascinerende ved de tre vise mænd er ikke, at de er så kloge, at de kan udregne, hvor Jesus blev født. Det fascinerende ved dem er, at de lader sig lede af en længsel efter den kærlighed, som var kommet til verden julenat. De har ikke en snusfornuft eller nogle fordomme, som står i vejen for nye indsigter. Og vismændene finder Jesusbarnet, Guds søn, og han bliver grundlaget for deres liv, deres værdier, deres holdninger til tilværelsen. Og på baggrund af det, må vi spørge os selv kun tre dage inde idet nye år: Hvad skal styre vor livs i 2016? Skal ledestjernen være vor længsel efter kærlighed, skal stjernen vi går efter være nogle værdier vi ønsker for os selv og vort samfund, skal lyset vi bevæger os hen i mod være Guds søn, Jesus Kristus, eller skal vi som ledestjerne have et nyt plasmafjernsynsskærm på 62 tommer, en udbygning på sommerhuset,

en større karriere eller gevinst for første gang nogensinde på en Lottokupon eller sundhed?

Ligesom dronningen holder vor statsminister også en nytårstale. Og selv om statsministerens tale er blevet kritiseret for at sige det, som han plejer at sige, slog han dog på noget essentielt, da han sagde følgende på baggrund af den terrorisme vi har oplevet i 2015: "Vi må aldrig opgive vores hverdag og vores frie liv. Aldrig blive bange for at tage toget eller sætte os ved et cafébord. For så har terroristerne vundet. Og hvis frygten får nogle til at se skævt til mennesker med en anden baggrund end deres egen. Så har terroristerne også vundet. De prøver at skabe frygt mellem mennesker. Trække falske skillelinjer. Mellem Vesten og islam. Men den sande skillelinje går et andet sted. Mellem lys og mørke. Mellem frihed og tyranni. Mellem mod til godhed og fej ondskab". Sande ord fra vor statsminister. Han manglede blot, som en vis konklusion, at pege på Jesus Kristus, som vismændene fandt frem til. Vi skal i det nye år, med Jesus i ryggen tage parti for lyset og friheden og modet til godhed og troen på, at Gud er med os hver eneste dag i 2016. Så har terroristerne og anden form for ondskab tabt. Godt nytår. Amen.